

Chương 24

VÔ DANH – VÔ PHẬN

Con người ta ai cũng muốn có danh, ai cũng muốn có phận. Mà nói đến chữ danh chữ phận, thì nhiều nhà học giả, nhiều nhà trí thức phân tích cũng chưa có rõ ràng. Thế nào danh thế nào phận. Cứ tưởng mình là học thức cao, ta đây ông lớn, bà lớn. Là cho mình là có danh có phận. Rồi coi thiên hạ dưới mình không có ra cái gì.

Càng nói nhiều chừng nào thì mình đi lạc vào đường văn chương, đi lạc vào lý luận. Mình tìm mình không ra thì có lý luận cho cách mấy thì cũng chẳng ăn nhằm gì. Rồi học thuyết của mình cũng sai lạc luôn.

Mình tưởng mình ôm một mớ học thức giả tạm đó là mình đã có danh có phận, rồi đội cái lốt giả ảo đó mà làm ông này bà nọ.

Nhìn lại từ xưa cho tới bây giờ, có cái ông nào, bà nào là có danh có phận gì đâu! Như là hoàng hậu Võ Tắc Thiên, hoàng đế Napoléon, Hitler, Tần Thủy Hoàng.v.v. Toàn là những người tham quan, bán tước. Tranh nhau cho được chữ danh, rồi rốt cuộc thì chẳng có được cái gì cả. Ngoài cái tội tham quyền cố vị.

Những nhà tham quyền cố vị cho ta là hay là giỏi. Giỏi cỡ nào? Giỏi có bằng Tần Thủy Hoàng, giỏi có bằng Hitler không. Hể họ có được một chút gì trong xã hội là nông nghênh cái tánh tự kiêu, tự đại của mình lên, cho thiên hạ biết. Ta là có danh, ta là có phận.

Mà không biết cái danh đó toàn là giả mà không hay.

Anh nói làm sao, mà kỳ lạ vậy. Tôi có địa vị trong xã hội, nhà cửa vợ con đàn ông, tiền bạc đầy đủ trong nhà băng, mỗi tháng có tiền lời lên mà sao anh nói là giả?

Dạ thưa, cái chuyện này là con nói sự thật, rõ ràng trước mắt. Mà không có ai thấy, kể cả ông vua luôn. Mình chỉ nhìn cái tương lai hiện tại của mình có địa vị trong xã hội, có tiền trong nhà băng. Là mình cho rằng mình, mới thật sự là cái mình mong muốn.

Vậy chứ tôi hỏi anh, anh sống để làm chi? Thì sống để hưởng thụ.

Vậy chứ anh hưởng thụ bằng cái gì? Thì người ta hưởng cái gì thì tôi hưởng cái đó.

Vậy chứ thì anh hưởng được bao lâu? Không biết, hưởng được bao lâu thì cứ hưởng.

Đã mang danh là một nhà học thức có địa vị, tiền tài, danh vọng mà trả lời, không kết thúc.

Nói là phải biết giải thông, chứ không nên nói tắt nghẽn.

Một người có địa vị, danh phận trong xã hội là phải nói đâu đó cho nó rõ ràng đàn ông, thì mới là con người minh mẫn.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Vậy chứ anh là người như thế nào thì anh thử giải giùm xem coi nó có hợp lý không?

Anh thử hỏi cả vạn vạn ức ức người đang sống trên thế gian coi có ông nào, bà nào mà có danh có phận gì đâu.

**Ông nào, bà nào rồi cũng chết!
Danh cũng mất, mà phận thì cũng tiêu luôn, có đúng không!**

Nếu mà mất hết như Thành Lợi nói, tôi thì thà chết cho rồi.

À À À ! Hồng có được, là hồng có được. Nếu mà chết yên được thì tôi Thành Lợi, đã chết trước anh rồi, thì đâu có còn ngồi ở đây mà kể cho anh nghe. Danh giả.

Vậy tôi, Thành Lợi hỏi anh, anh mà chết như thế thì anh sẽ đi về đâu?
Thì kệ mồ nó, muốn đi đâu thì đi, muốn trôi đâu, thì trôi.

Nếu mà anh nói như thế thì cũng có chỗ sẽ đưa anh đi thôi.

Tò mò một chút hỏi anh Thành Lợi.
Vậy thì tôi sẽ đi về đâu, nếu tôi chết?

Thành Lợi nói.
Đi tới cái chỗ mà anh đang muốn, và anh đang nói đó. Chứ không đi xa hơn nữa.

Chỗ đó là chỗ nào?
Chỗ đó không có rõ, chỗ đó, tối tăm, tôi không làm sao thấy rõ.

Nếu anh Thành Lợi thấy không rõ, thì làm sao mà anh nói, sao nghe rõ ràng quá vậy!

Tôi nói như vậy là để cho anh mò mà đi.

Đi đâu? Thì đi từ cái chỗ tối tăm ra cái chỗ ánh sáng.

Làm sao mà ra được cái chỗ ánh sáng đó?
Thì bỏ cái tánh tham quyền cố vị cho ta là hay, cho ta là giỏi, cho ta là có danh có phận. Cái đó là cái tối.

Làm sao mà bỏ được cái tánh đó? Vì nó dính cứng như keo super, từ cha ông, từ kiếp này cho đến kiếp kia và hiện tại như bây giờ thì quá nặng.

Muốn bỏ được cái tánh đó thì chỉ có nước tu tánh.

Tu tánh là tu bằng cách nào?
Để ợt. Như là một cộng với một là hai. Và cũng dễ như là ăn cơm.

Thí dụ:
Trước đây mình công cao ngạo mạn, cho rằng ta là hay ta là giỏi hơn thiên hạ, thì bây giờ phải bỏ cái tánh xấu đó đi.

Bỏ được không? Được!

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Bỏ được, thì thi hành liền, chứ đừng có nói cái miệng. Bỏ hết cái tánh xấu này, rồi mình tiếp tục bỏ luôn cái tánh xấu khác không còn là tánh hư nữa. Thì cái tánh tốt nó tự nhiên hiện lên. Đó thấy không!

Nó dễ không, như là một cộng với một là hai, như tôi đã nói. Phải hành thì mới thấy tôi nói đúng.

Xấu với tốt, cũng giống như tối với sáng.

Từ trước giờ mình tối tăm, mình cho rằng ta đây là hay là giỏi. Là đi sai đường hết trơn. Từ ngày mình buông bỏ cái tánh công cao ngạo mạn ấy, thì nó té ra sáng suốt thiệt. Mà từ xưa cho tới giờ mình không hay là nhờ cái pháp Tu Tánh. Tâm tánh mình không sửa, đâu có làm ông vua đi chằng nữa thì người ta vẫn chửi.

Cái tánh mình nó thuần thực thì cái tâm mình nó minh.

Nó minh là minh tâm kiến tánh, nhà Phật nói đó.

Mà thiên hạ tìm không ra. Mình mà biết tâm biết tánh rồi, thì mình đâu có dám mà công cao ngạo mạn nữa.

Khi mà mình lên cao rồi thì mình mới thấy danh ở đời là danh giả, danh tạm không có vĩnh cửu.

Còn không danh, mới thật là danh.

Như danh Ngài Đức Phật Thích Ca bỏ cung vàng điện ngọc ngôi vua quyền chính trị, và Đức Chúa cũng đâu có cần danh. Mấy Ngài ấy không có cầu danh. Thì cái danh của Ngài mới thiên thu muôn thuở. Thì cái phận của Ngài mới được an yên vĩnh cửu mà mọi người đều ca tụng.

VÔ DANH – VÔ PHẬN

Danh ngôn chánh phái đảng hoàn
Nói thì quả quyết những điều lý chơn
Lý chơn chơn lý ngàn đời
Người xưa đã vạch người nay tiến hành

Tiến trong trật tự càn khôn
Qui không chánh giác rõ oai Phật Trời
Thế nhân tạo cảnh danh xưng
Xưng hùng, xưng bá cũng ra nằm gò

Nằm gò thì mới rõ phân
Phân người tội phước, phân người xưng danh
Danh xưng, xưng tội thứ tha
Cho con chuộc tội làm thân ngựa bò

Ngựa bò trả nợ ngày xưa
Ngày nay yên phận cũng vì tham danh

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Vô danh mới thật là hùng
Vô danh bất bại vô danh ngàn đời

Ngàn đời như tấm gương soi
Như Lai tỏa sáng khắp ngoài càn khôn
Ai thời chứng được quả ni
Độc kinh vô tự, hiểu luôn vô thừa

Vô ngôn chơn thuyết tỏ thông
Vô duyên chơn pháp nội tâm tỏ tường
Thông qua tứ đại pháp kinh
Nghe lời giáo điển Thiên Hoàng chiếu ban

Kính bái
Con
Lê Thành Lợi